

der kun, fordi han har sat sig op imod Retsordenen og er bleven dømt og straffet for denne Overtrædelse.

Indenrigsministeren: Der er muligvis en Misforstaaelse tilstede fra min Side, skjøndt jeg dog neppe troer det. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke den ærede Landsthingsmand, da han forrige Gang havde Ordet, sammenholdt Udgifterne ved Hjemsendelsen af den afstraffede Forbryder med de Udgifter, som denne selv havde at bære, der hidrøre fra Sagens Anlæggelse imod ham og Straffens Ibømmelse. Hvis denne min Forudsætning er rigtig, troer jeg ikke at have havt saa ganske Uret i at betegne Hjemsendelsen som af ham værende sat i nøie Forbindelse med Afstraffelsen. Det forekommer mig ogsaa, at det, selv om man betragtede Hjemsendelsen som en Afslutning eller i alt Fald Continuation af Straffen, vilde være i høj Grad ubilligt, om man, efter først at have udtvømt det, Delinquenten kan yde, ved i Reglen at have realiseret, hvad han eiede og havde, for at dække Udgifterne ved hans Afstraffelse, saa vilde tye til det, han majsommeligt havde opsparet i Straffeanstalten, for at faae den endelige Døning af Udgifterne ved Hjemsendelsen bragt tilveie; det vilde i mine Tanker være ganske det Samme, som om Staten, det Offentlige, efter ikke at være bleven fyldestgjort af, hvad Delinquenten eiede før Straffen, vilde gjøre sig betalt for det Manglende i, hvad han havde opsparet i Straffeanstalten.

Tobiesen: Den ærede Minister holder sig, synes det mig, hele Tiden til de Penge, der ere opsparede af Forbryderen i Straffeanstalten; men Forbryderen kan jo meget godt have andre Midler end disse. Jeg veed f. Ex. fra min Egn flere rige Gaardmænd, der for nogle Aar siden havde for Skik at svie deres Gaarde af, hvilket gav Anledning til de betydelige Undersøgelser, som bleve ledede af nu afdøde Justitsraad Nothe. Disse komme nu hjem til meget velhavende Koner, som have ventet paa dem, og det er altsaa Folk, der ikke behøve af de opsparede Arbejdspenge at afholde Udgifterne ved deres Hjemsendelse; de komme

hjem til den højeste Grad af Velstand. Det Samme er ogsaa ofte Tilfældet med Andre. Der er saaledes blevet talt om Betlerne. Naar en Betler skal sendes fra en Rjbstad til en anden nogle Mile borte, i hvilken han er Hjemmehørende, saa er det meget ofte Tilfældet, at han har drevet sin Forretning med saa megen Kraft, at han er i rigelig Besiddelse af de fornødne Midler til selv at afholde Tærepengene, der ere 4 skilling pr. Mil, og der synes da ingen Anledning at være for det Offentlige til at forøge den lille Capital, som han paa denne Maade ulovligt har sammenparet sig, ved at sende ham hjem med Tærepenge. Det forekommer mig i det Hele taget, som jeg før yttrede, at en Mand maa bære Consequentsen af sine egne Handlinger med sin Person og sin Formue, og at han derfor, naar han har forset sig, selv maa bære Følgerne af Arresten, Sagen, Straffen og Hjemsendelsen; denne sidste er, som jeg gjentagende har yttret, efter mine Begreber den sidste Slutning af hele Acten, idet man ikke vil have, at han skal have yderligere Leilighed til at forsee sig der, hvor han har begaaet den forrige Overtrædelse.

Indenrigsministeren: Det er mig ikke bekendt, at Den, som er dømt for Brandstiftelse, gaar ind under Bestemmelserne om den tvungne Hjemsendelse; det er mig kun bekendt, at det er dem, der ere straffede for Tyveri og Løsgænger, hvem den tvungne Hjemsendelse rammer, og for saadanne Personers Bedkommende troer jeg, at der ikke i 1 af 100 Tilfælde vil kunne være Tale om, at de ere i en saa gunstig Stilling, at de uden at lide Savn selv kunne betale deres Rejsendgifter.

Tobiesen: Jeg skulde tage meget fejl, om ikke Enhver, der har været indsat i Horsens Tugthus, hjemsendes af det Offentlige, og de, som under den tidligere Lovgivning gjorde sig skyldige i Brandstiftelse, kunde næsten ikke undgaae at dømmes til Strafarbejde i et saadant Antal Aar, at de kom ind i Horsens Tugthus.

H. C. Nielsen: Jeg troer nok, at den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Fordelingen af Udgifterne ved Hjemsendelse